

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: مانیک سرکار

فرستنده: عثمان حیدری

۰۹ جون ۲۰۲۰

وظیفه نیروهای مترقی و چپ در بحران کووید-۱۹

خروش در سراسر جهان

جهان سرمایه‌داری از سال ۲۰۰۸ دچار بحرانی بوده است، که علت اصلی آن نظام ناپایدار سرمایه‌داری نولیبرال است.

سرمایه‌داری بحران‌زده حداکثر سعی خود را برای خروج از این بحران به خرج داده است. اما، خلاف بحران‌های پیش از این، هر شیوه و گام به کار گرفته شده قادر به فایق آمدن بر این مشکل نبوده است. این، پوچی و آسیب‌پذیری نظم نولیبرالی را نشان می‌دهد که سرمایه مالی نیروی محرکه آن است.

در این بستر، شیوع ناگهانی و پیش‌بینی نشده همه‌گیری ویروس کرونا مانند یک تیر غیبی فرود آمده است. این همه‌گیری جهان را به یک رکود اقتصادی فلج‌کننده دچار نموده و ماهیت غیرانسانی و غارتگرانه سرمایه‌داری را نشان داده است. حمله کشنده ویروس کرونا بدون تردید جهان را تباه کرده است. این نه فقط جان‌های بی‌شماری را گرفته، بلکه زندگی اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی را بر روی این سیاره مختل کرده است. اما، بخش اصلی این آسیب ساخته انسان و نتیجه نظام اجتماعی است که در بخش عمده جهان غالب است.

نخستین ضرورت برای مقابله با خطر کووید-۱۹، داشتن یک نظام بهداشت عمومی مؤثر در همه کشورها بود. اما واقعیت تلخ این است که تقریباً همه کشورهای پیشرفته سرمایه‌داری که به دارائی مادی خود می‌بالیدند، با انتفاعی کردن خدمات بهداشتی و بی‌توجهی به مراقبت بهداشت عمومی، در حفاظت از بهداشت مردم خود شکست خوردند. آن‌ها نظام‌های مراقبت بهداشتی و آموزشی خود را به سرمایه خصوصی واگذار نمودند. نولیبرالیسم دولت را به دست برداشتن از مسئولیت خود برای همگانی نمودن عناصر اصلی لازم برای سلامت و توسعه انسان‌ها کشاند. جهانی‌سازی به معنای آزادسازی، خصوصی‌سازی و حداکثر نمودن سود در همه عرصه‌ها بوده است. پس از سقوط اتحاد شوروی، این سیاست‌های ضدردمی غالب شدند.

همه‌گیری کووید-۱۹ و پاسخ حاکمان در این کشورها، ماهیت غیرانسانی و استثمارگرانه نظام را عریان نمود. ایالات متحده آمریکا، قدرتمندترین کشور سرمایه‌داری در جهان، یک مثال ترسناک است. ایالات متحده یک بخش بهداشتی دارد که سرمایه بزرگ آن را می‌چرخاند و دولت نقش ناچیزی در نظام بهداشت عمومی دارد. دسترسی مردم به مراقبت

بهداشتی به وسیله بیمه خصوصی گران محدود است. ایالات متحده در زمینه تعداد موارد کووید-۱۹ (حدود ۲ میلیون) و تعداد مرگ‌ها (بیش از صدهزار) رکورددار است. رخ دادن این در کشوری که بهترین تأسیسات و فن‌آوری‌های پزشکی را دارد، سند محکومیت سرمایه‌داری است، که سود را پیش از مردم قرار می‌دهد.

در نقطه مقابل این کشورهای سوسیالیستی قرار دارند که از طریق بهداشت عمومی و اقدام به طور مؤثر با همه‌گیری کووید-۱۹ برخورد کرده‌اند. چین، ویتنام و کوبا جملگی عملکرد متفاوت نظام سوسیالیستی را نشان داده‌اند. ویتنام، در مقایسه با رکود غم‌افزای ایالات متحده، حتی یک مورد مرگ از ویروس کرونا ندارد. در قلب این تفاوت این فاکت قرار دارد که یک دولت سوسیالیستی نیازهای اولیه مردم، به ویژه بهداشت و آموزش را به بوالهوسی‌های بازار واگذار نمی‌کند.

یک دولت سوسیالیستی از طریق برنامه‌ریزی و اولویت دادن به رفاه مردم، در اختصاص منابع به بخش‌های گوناگون اقتصاد دخالت می‌کند. کوبا، حتی زمانی که با دشواری‌های عظیم ناشی از محاصره‌ها و تحریم‌های اقتصادی روبه‌رو بوده است، هرگز از این اصول دست برنداشته است. به این دلیل است که نظام‌های بهداشت عمومی و آموزشی آن سرمشق می‌باشند.

پس از چهار ماه همه‌گیری، مردم سراسر جهان می‌توانند ببینند که سرمایه‌داری و سوسیالیسم چگونه با وضعیت برخورد می‌کنند. برای مردم در کشورهای سرمایه‌داری که هم‌اکنون از نابرابری‌های فزاینده و فرسایش اقدامات رفاهی رنج می‌برند، همه‌گیری که زندگی آن‌ها را تباہ کرده است فقط تأیید این است که در درون این نظام نمی‌توان به عدالت و برابری دست یافت. آن‌ها با بیکاری و زندگی تنگدستانه برای خانواده‌های خود روبه‌رو هستند.

این صحنه را برای یک خروش در تفکر مردم، به ویژه در زحمتکشان و نسل جوان‌تر، آماده کرده است. این‌را که آن‌ها خواهان دگرگونی هستند می‌توان در اعتراضات در امریکا علیه قتل نژادپرستانه یک مرد سیاه‌پوست به دست پولیس دید.

در سراسر جهان، طبقات حاکم تلاش خواهند کرد با تحمیل هزینه‌ها به مردم و محدود کردن بیش‌تر حقوق آن‌ها، بر بحران ژرف و همه‌جانبه‌ای که نظام استثمارگرانه آن‌ها را فراگرفته است؛ غلبه نمایند. این چیزی است که با مخالفت و مقاومت زحمتکشان روبه‌رو خواهد شد. اما این مقاومت می‌تواند ماهیت کیفیتاً متفاوتی داشته باشد اگر این آگاهی رشد کند که یک جهان متفاوت ممکن است.

این خروش برای این‌که نیروی تغییر مادی را به دست آورد، به عمل جمعی و سازمان نیاز دارد. این وظیفه‌ای است که در برابر همه نیروهای مترقی و چپ در جامعه قرار دارد. وضعیت، تفکر جسورانه و راه‌های خلاقانه برای ساختمان جنبش‌ها را می‌طلبد.

تارنگاشت عدالت

منبع: دموکراسی مردم

۷ جون ۲۰۲۰